

V A R I A

Un discurs del Doctor Cardenal

Per creure 'l de força actualitat, publiquem el discurs amb el qual el Dr. Cardenal contestà al del Dr. Corachan el dia de l'ingrés d'aquest a la Reial Acadèmia.

Excm. Senyor, senyores:

Sembla talment que la Reial Acadèmia, empena per la febrosa activitat de l'època actual, vol a son torn seguir aquest moviment vertiginós en la renovació del seu personal, i així veiem que, després del transcurs de molts anys de relativa immobilitat, en aquets darrers, les baixes per defunció, en les fileres dels seus membres més antics i àdhuc en les dels joves, han estat tals i tantes, que en pocs llustres quasi s'ha renovat per complet la llista dels seus membres. I, si bè és veritablement trist, veure desaparèixer del costat nostre els vells i volguts companys amb els quals hem compartit durant mig segle les amargors i les satisfaccions de la professió, en canvi aconhorta l'esperit i l'aconsoa, el veure i apreciar la poderosa falanx de joves i entusiastes confreres, que omplenen els buits que aquells deixaren.

El doctor Corachan, el meu apadrinat d'avui, representa, en el seu tipus més genuí, un dels elements d'aquesta poderosa substitució. Home que ho deu tot, absolutament tot, al seu propi esforç personal, després d'una brillant carrera d'estudiant, ha passat gradualment per tots i cada un dels esglaons de la pràctica hospitalària (escola única i veritable del cirurgià) fins a arribar a ocupar una plaça de número, com a tal, a l'hospital de la Santa Creu, i precisament en aquests darrers exercicis d'oposició a la plaça esmentada és on vareig tenir la millor ocasió de jutjar-lo i d'apreciar les especials i rellevants qualitats que posseeix, el seu judici sà i reposat i la seva admirable habilitat manual.

No haig, doncs, d'insistir, aquí, i a la seva presència, en fer l'elogi detallat i ditiràmbic del meu patrocinat: tots el coneixeu i la seva

envejable reputació, adquirida en pocs anys, així entre el públic profà i adolorit com entre els seus confreres professionals i científics, fa totalment innecessària la meua insistència, que altrament resultaria enutjosa superfluitat.

Tampoc me proposo parafrasejar el brillant bosqueig històric que acabeu de sentir dels seus llavis i el concepte que li mereixen la Cirurgia i els Cirurgians de l'actualitat, però, si que he de permetre'm o, millor dit, heu de permetre'm ell i vosaltres, que, proper a complir *cinquanta anys* d'exercici i de cultivar activament i devota aquesta Cirurgia que tots reverenciem, exposi, a mon torn, el resultat de la meua observació i de la meua experiència personal en aquest terreny, ço que servirà no ho dubto, per a fer brillar més encara, si hi cap, la lluminositat d'aurora boreal descrita pel nostre amic, fent-la ressaltar amb més vigoria damunt les ombres que jo desgraciadament no he pogut deixar de veure, i sense les quals, tal volta, no s'aprecia totalment el relleu d'un quadro per ben traçat que sigui.

Aquests 50 anys m'han permès seguir en l'evolució de la Cirurgia, i consegüentment en la vida, costums i manera d'ésser del Cirurgià, tres períodes completament diferents.

El primer, on vareig trobar la Cirurgia i l'art quirúrgic durant els meus estudis i en els començaments de la meua professió, allà pels anys 1874 i 1875, certament no era gens brillant. Al menys en les nostres Escoles. la pràctica de la Cirurgia activa o intervencionista, es pot dir que estava reduïda a amputacions de membres, extirpacions de tumors externs, algunes autoplàsties facials, fistules, la talla perineal. La major part d'aquestes intervencions, per no dir totes, supuraven abundantment quan s'obtenia la seva definitiva curació, era sempre després de setmanes i mesos. Els casos raríssims de curació per primera intenció quasi produïen l'estupor de lo fantàstic. Almenys a Barcelona, no s'obria determinadament ni inten-